

ULTIEME SAMENWERKING BIJ FILM 'MAKING OF'

Regisseur Thijs Bayens liep al jaren rond met het plan om de film 'Making Of' te maken. Een film met een bijzonder verhaal, een aparte manier van film maken (met veel verschillende camera's, van RED tot consumentencamera) en een unieke samenwerking met participerende bedrijven uit de branche. Eén van die partijen is CineMeta, dat de postproductie voor zijn rekening neemt, van begin af aan betrokken is bij het hele traject en middels de samenwerking wil investeren in de professionalisering van de filmsector. Er geldt aan verdienen is namelijk niet de hoofdzaak – kennis en ervaring opdoen en delen wél. Een gesprek met de makers van 'Making Of'.

Op het moment van spreken is regisseur Thijs Bayens bij CineMeta bezig met het monteren van de trailer van 'Making Of'. Er is namelijk al één draaidag geweest, die met name ook bedoeld was als testdag. Het verhaal in de film speelt zich namelijk vooral af op één locatie en wordt met tal van verschillende camera's gefilmd – waarover later meer. Dan zijn er nogal wat dingen waar je rekening mee moet houden. De verschillende formaten bijvoorbeeld, maar

ook camerastandpunten, het gebruik van de juiste lenzen en de mogelijkheden in de bewerking achteraf. Met name dat laatste is ook de reden waarom CineMeta van meet af aan bij het project betrokken is geraakt. Al in het allereerste stadium denken de mensen van het Amsterdamse bedrijf namelijk mee met de filmmakers en dat scheelt achteraf een hele hoop werk in de nabewerking. "Mogelijke struikelblokken worden zo al in een vroeg stadium wegge-

haald. Dat is beter dan aan het eind van de rit een hele berg materiaal aan CineMeta te overhandigen en hen er vervolgens maar iets moois van te laten maken", vertelt Bayens, die samen met Ru van Meeteren (CineMeta) is aangeschoven om uitleg te geven over dit bijzondere project.

Participeren

Making Of is, zoals ze in Amerika zouden zeggen, een independent film. Opgezet buiten het reguliere systeem om dus. Normaal gesproken wordt een film doorgaans gefinancierd door het Filmfonds, het Mediafonds en een omroep, maar dat is een kleine vijver om in te vissen. Thijs Bayens: "Het is een beperkte pot met geld en je bent dan altijd gebonden aan de keuze van die paar partijen die er bij betrokken zijn. Het is goed voor de industrie om breder te denken dan dat. Natuurlijk wordt al vaker een film gemaakt buiten de fondsen om, maar wij willen nog een stapje verder gaan. Het zou goed zijn als

de sector daar zelf meer in gaat ondernemen, zoals CineMeta nu dus ook doet. Ze participeren in deze film en zijn dus proactief aan het ondernemen in het tot stand brengen van een independent film. Op die manier ga je als facilitaire sector natuurlijk op een heel andere manier in de productielijn van zo'n film staan. Vaak staat een postproductiebedrijf aan het eind van de keten, maar nu halen we die kennis naar voren toe. Dat is eigenlijk de achtergrond van dit project en zo hebben we een flink aantal bedrijven bereid gevonden daarin te participeren. We zetten het echt met vereende krachten op de rails." Zelf liep Bayens zoals gezegd al jaren met de plannen voor de film in zijn hoofd: "Nu zijn we zo'n anderhalf jaar bezig om alles bij elkaar te krijgen. Zoals CineMeta het postproductiegedeelte op zich neemt, moesten we ook alle andere facetten van de film op deze manier meekrijgen."

Strategie bepalen

Making Of is een arthousefilm, waarvan we over het plot nog niet al teveel mogen verklappen. Het is in ieder geval een film die gaat over mensen die een film aan het maken zijn. Die mensen worden op hun beurt weer gefilmd door tal van verschillende camera's, wanneer ze op een party zijn om rushes te bekijken van de film waaraan ze hebben meegewerkt. Op den duur kunnen ze de schijnwereld van de film niet meer ophouden en komt naar voren hoe ze echt zijn en hoe ze echt over elkaar denken. Het bijzondere is echt de manier waarop het in beeld gebracht gaat worden. Soms zie je shots van de RED's, die in het verhaal de objectieve camera's zijn. Soms zie je beelden die gemaakt zijn met de Sony PDW-700 XDCAM of zelfs de Canon Legria HD-consumentencamera's. Dat zijn dan weer de subjectieve oogpunten van bijvoorbeeld de mensen

die aanwezig zijn op het feest en die elkaar filmen, of camera's die door één van de aanwezigen op het feest op strategische plekken in de ruimte zijn gelegd. "Dat klinkt ingewikkeld en dat is het eigenlijk ook wel", vertelt Ru van Meeteren. "Er lopen op die manier namelijk heel veel verschillende technieken door elkaar heen en dat hebben we recentelijk dan ook getest. Welke lenzen moeten we gebruiken, hoe verwerk je straks al die verschillende normen tot één geheel, waarin de kijker toch kan zien vanuit welk oogpunt hij op dat moment aan het kijken is. Je hebt straks bijvoorbeeld één lichtsituatie en één kleurstelling, maar heel veel verschillende normen. Hoe gaan we dat in postproduction allemaal verwerken? Daar moeten we dus een workflow voor zien te vinden en daar zitten we op dit moment middenin. We gaan die testdag evalueren en zullen nog meer gaan testen. Daarna kunnen we dan een strategie bepa-

len. Er zitten namelijk nogal wat stapjes in die we nog niet eerder hebben gezet met zijn allen.”

‘Melting pot’

Tijdens de testdag zijn al genoeg dingen aan het licht gekomen waarop in oktober – als dertig dagen lang echt gedraaid gaat worden – gelet gaat worden. Dingen die dankzij de testdag voorkomen kunnen worden. Thijs Bayens: “Naast de RED’s draaiden we bijvoorbeeld ook met Canon 7D-camera’s, die we nog niet op een monitor hadden. Met die Canon’s hadden we nu dus heel vaak een geluidsman in beeld. Voor die andere camera’s hadden we wel schermen, die konden we dus voortdurend controleren, maar het is natuurlijk ontzettend moeilijk om te boomen als er camera’s vanuit zeven hoeken op de tafel gericht staan. Daarin moet je slim worden, zodat je straks makkelijker de juiste hoek kan kiezen.” Ook een belangrijk punt: hoe beheer je al die verschillende materiaalsoorten. “Met de komst van datacamera’s hebben we ook een data-assistent bij producties, dat is een nieuwe functie op de vloer”, legt Bayens uit. “Je moet een manier van registreren vinden, die al op de vloer uitgevoerd kan worden. Achteraf het materiaal uit zeven camera’s (maal een x-aantal tapes) gaan uitzoeken is namelijk onbegonnen werk. Die preselectie is belangrijk, omdat je an-

ders een soort videoclipmontage krijgt. Dan gooi je hier bij CineMeta een hele bak aan videomateriaal naar binnen, moet je goud gaan zoeken en zie je wel hoe het eruit komt. Nou kan dat met een videoclip prima, maar zo kun je geen film maken. Daar hebben we nu dus al afspraken over gemaakt. De preselectie maken we nu op basis van de administratie op de set.” De film – in de zomer van 2011 moet ‘ie klaar zijn – wordt uiteindelijk 100 minuten lang. “Dat is ook meteen het verschil met het maken van een commercial”, verduidelijkt Bayens. “Daar doe je hooguit een dag of vijf over, maar voor deze film zijn we straks echt dertig dagen lang aan het draaien. Je moet dan natuurlijk zorgen dat de techniek je daarbij niet in de weg kan staan. Juist omdat we nu met een ‘melting pot’ aan technieken gaan werken, is communicatie tussen de verschillende departementen extra belangrijk. Ook daarom is het goed dat iedereen zo vroeg bij het project betrokken wordt.”

Grenzen opzoeken

“We hebben nu als uitgangspunt voor de RED’s gekozen”, gaat Ru van Meeteren verder. “De rest brengen we daar als het ware naar toe. Als het bij de RED’s goed zit...pats...dan gaan we door. Nu, in de grading, zullen we wel merken in hoeverre we dat allemaal echt goed naar elkaar toe kunnen krij-

gen. Dat is moeilijk. Je hebt heel veel camera’s en die hebben allemaal een heel eigen look. Het zwart heeft een ander dekking, de kleurdiepte is anders en dat geldt ook voor contrasten en tolerantie. Daar moet je allemaal rekening mee houden. Een Legria haalt het bijvoorbeeld nooit bij het zwart van zo’n RED. Straks moet je er wel voor zorgen dat die verschillen niet al te groot zijn. Dan krijg je als kijker hoofdpijn als je die film zit te kijken.” Het idee om te werken met al die cameraatjes komt eigenlijk van Robby Müller. “Eigenlijk was het de bedoeling dat hij die film ooit zou gaan draaien, maar hij is om gezondheidsredenen gestopt”, haakt Thijs Bayens aan. “Hij heeft met de film ‘Dancer in the dark’ ervaring opgedaan met die kleine cameraatjes en heeft daar ook veel tips over gegeven. Je wilt qua stijl namelijk wel dat de kijkers straks de verschillen tussen de camera’s voelen. Ze moeten weten of ze in een RED-scène zitten, of in een scène van de handheld van iemand die daar loopt te filmen. Ze moeten weten of ze vanuit een objectief of een subjectief oogpunt zitten te kijken. Daar zoeken we nu in de montage dan ook de grenzen in op.”

Integratie

Juist door het gebruik van al die verschillende technieken, is het voor CineMeta van groot belang zo

“WE WILLEN NOGAL WAT”

Making Of wordt gedraaid door cameraman Mark de Blok, een gerenommeerde naam in de sector. Ook voor hem is het een aparte manier van werken. Thijs Bayens legt uit: “Je hebt in de film inderdaad de verschillende soorten camera’s. De objectieve; de normale filmcamera die heel direct, zeg maar ouderwets filmisch, de kijker vertegenwoordigt. Binnen dat objectieve verhaal speelt zich het subjectieve verhaal af. Je moet de kijker meenemen, zonder dat het allemaal te onrustig wordt.” In totaal wordt met zeven camera’s gewerkt. Bayens: “We hebben naar de ruwe montage gekeken om te zien hoe het staat met de kleurstelling en kwaliteit van het materiaal. Je moet je voorstellen dat de kijker via de RED’s een prachtig fotografisch plaatje krijgt voorgeschoteld. Daar is alleen die objectieve camera toe in staat. De subjectieve camera’s hebben veel meer een videogevoel. Dat is dan ook gewoon interlaced video. De RED draait gewoon 24 beelden, normale filmsnelheid dus. De Canons hebben we in 30 frames laten draaien, een soort internetnorm. De Canons draaien dan zogenaamd HD, maar dat doen ze door line-skipping. De kleurdiepte van het plaatje is vrij dun, maar daar staat tegenover dat de scherpediepte weer veel groter is, omdat het een fullframe 35 sensor is. Dat heeft een groot effect op wat er visueel op het plaatje te zien is. Je kan heel veel spelen met waar je de diepte legt, of hoezeer je iemand uit de scherpte laat lopen. Je kan een scène maken waarbij mensen half in het kader staan en zo vertellen waar je op dat moment naar kijkt. Daar kunnen we straks mee gaan spelen, maar we zijn ook nog niet uitgetest.” Voor ons is het duidelijk waar in dit project de grootste uitdaging ligt: “We moeten het zo gaan visualiseren dat het overeind blijft. Het moet geen wirwar aan stijlen worden. De manier waarop de scènes gedecoupeerd en gevisualiseerd worden, moet eigenlijk een verhaal dragen. Ook wordt veel met emoties gewerkt. We willen de acteurs op de set vrij laten, zodat ze zich kunnen laten gaan als het nodig is. Dat betekent dat je een soort licht moet gaan maken dat daarvoor geschikt is. Kortom, we willen nogal wat en daarbij geldt meer dan ooit: een goede voorbereiding is alles.”

vroeg mogelijk in het traject betrokken te worden. Van Meeteren: “Het zal wat dat betreft een behoorlijke postproductiefilm gaan worden. Als je al die nuances op de set zou moeten gaan aanbrengen, dan ben je veel langer bezig. Dat kan gewoon niet. Er wordt dus veel bij ons neergelegd en dat kan natuurlijk ook makkelijk. Als er dan toch postproductie bij betrokken is – ook financieel – dan is het makkelijker als daar in het voortraject ook al veel mee overlegd wordt, dan wanneer ze hier achteraf aankloppen met een berg materiaal waar wij dan nog iets van moeten zien te maken. We kennen Thijs al veel langer en toen hij met dit plan aanklopte hoefden we niet lang na te denken. Het is een bijzondere manier van samenwerken en voor ons is het interessant om CineMeta ook op dit vlak op de kaart te zetten.” Bayens deelt die mening: “CineMeta is natuurlijk ook een ‘one-stop-shop’. Dat is wat je wilt – zoveel mogelijk integratie van al die trajecten, juist omdat het zo gecompliceerd is. Bovendien weet ik dat hier het kennisniveau, de kwaliteit én de faciliteiten goed zijn.”

Businessmodel

Zoals gezegd is het de bedoeling dat de participerende bedrijven veel leren van dit project. Bayens: “Je moet op elkaars schouders gaan staan en op die manier met zijn allen verder komen. Ik heb er veel bewondering voor dat bedrijven als CineMeta zo’n stap als ondernemer durven zetten,

omdat ze daarmee impulsen aan de filmindustrie kunnen geven. Dat geldt ook voor de crewmensen. Je moet maken en produceren, alleen dan kun je leren en ervaring opdoen. Wat dat betreft moet ook het businessmodel wellicht een beetje veranderen. Daarom hebben we het ook fiscaal/juridisch laten bekijken. Hoe kan iedereen, tot aan de ZZP-er op de set toe, als ondernemer instappen? Dat creëert nieuwe mogelijkheden. Op die manier kun je als industrie zelf groen licht gaan geven aan bepaalde projecten. Mooier kan niet.”

Kennis delen

Bayens: “Je haalt de kennis van andere partijen naar voren. Normaal klopte je bij zo’n partij aan als je tegen een probleem was aangelopen. Dit traject is heel leerzaam en leidt straks tot een plezierige postproductie. Daarom waren ook bij die testdag al mensen van CineMeta op de set aanwezig. Ik voel nu al dat dit van grote invloed is op de kwaliteit van zo’n project, ook artistiek gezien. Ik wil straks niet meer anders.” Van Meeteren besluit: “CineMeta stond al voor integratie aan de postproductiekant, maar dit gaat daar nog een stap overheen. Het is integratie aan de productiekant – hoe meer integratie hoe beter. Je wilt toch altijd dat de linker- met de rechterhand communiceert. Efficiency, kennis delen...daar draait het om. Eén plus één moet drie zijn en dat is hier zeker het geval.”

